

Tản mạn về Mùa Vọng 2022

“...Đêm 14 rạng 15 tháng 4 năm 1912, con tàu Titanic sang trọng và vĩ đại nhất thế giới đã đụng phải tảng băng sơn trên miền Bắc Hải Thái Bình Dương. Con tàu từ từ chìm xuống mang theo 1513 người thiệt mạng. Trong cuốn phim Titanic được dựng lại, cảnh khủng khiếp xáo trộn của các nạn nhân tranh dành nhau để trốn thoát, cảnh nước ủa vào con tàu... Và đặc biệt nhất, cảnh dàn nhạc vẫn bình thản trong tư thế sẵn sàng hòa tấu bản nhạc bất hủ “Một Niềm Phó Thác hay Tin Cây Mến Chúa ơi con tin thật lòng... Chúa ơi con luôn một niềm cậy trông Chúa thương...” rất cảm động. Như một thái độ tỉnh thức và sẵn sàng đón chờ giây phút ra đi về miền miền viễn xót xa... Và con tàu từ từ chìm xuống...”

Cuộc đời mỗi người trong nhân loại cũng có cuộc sống giống như con tàu định mệnh Titanic. Có lúc sinh ra. Có lúc thăng trầm. Có lúc chuẩn bị ra đi... Mùa Vọng Đức Kitô mời gọi mỗi người chúng ta có thái độ tỉnh thức và cầu nguyện trong tư thế sẵn sàng. ...

Làm một việc gì, con người cũng cần tỉnh thức và cầu nguyện trong tư thế sẵn sàng. ... Bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời, con người cũng cần chuẩn bị với tư thế tỉnh thức và sẵn sàng...”

Các bạn thân mến,

Gia đình tôi dừng chân nơi này đã hơn 30 năm, mỗi năm tôi cùng các bạn hàng xóm đến nhà thờ nơi cư ngụ để nghe Ông Mục Sư giảng khi Mùa Vọng về. Ít nhất là 1 lần trong bốn tuần trước Lễ Giáng Sinh, một Lễ rất trọng đại đối với người Cơ đốc giáo.

Và năm nay, tôi cũng được nghe giảng vào tuần Vọng thứ hai vừa qua. Sau những phần lễ nghi, ngoài những tin tức khó khăn trên thế giới hiện tại, một đoạn giảng của ông đã đánh động tôi và xin được chia sẻ chút gì đến quý bà con. (Bên trên là một đoạn giảng của ông).

Tôi hiểu thêm là: Mùa Vọng không phải là mùa sám hối, ăn năn. Mà là trong mùa đó, tâm trí ta vui mừng hướng đến Chúa trở lại với nhân loại, ban cho ta sự bình an, tha thứ, sống cùng với ta để gia đình, xã hội, nhân loại cùng vui chung với nhau. Khi đã nhẹ nhàng trong tâm hồn thì cách hành xử của ta cũng tế nhị hơn, nhân nhượng, khiêm nhường hơn, hòa nhã hơn...khác với khi trong lòng còn phiền não nặng nề thì cách sống của ta cũng rất khó khăn không đẹp.

Thiết nghĩ, dựa vào những ngày này quay vào bên trong với niềm phấn khởi, tìm cho mình một hướng đi với niềm tin tâm linh để nuôi dưỡng, chăm sóc tình yêu thương lân mẫn luôn có sẵn trong ta mà vì cuộc sống bên ngoài với những bận rộn làm ta quên hẳn đi những gì quý giá trong ta bấy lâu. Điều gì khiến cho người mẹ có thể thức suốt đêm ngồi canh đũa con nhỏ đang li bì vì con sốt nặng? Lý do nào khiến cho anh chàng trắng đêm viết cho xong những dòng chữ cuối của bài thơ tình mà sáng hôm sau anh sẽ trao tặng cô bạn hàng xóm để bước vào một chuyến đi xa? Chỉ có tình thương yêu và lòng đam mê cháy bỏng mới đủ sức khiến chúng ta vượt qua bóng tối của đêm đen và cơn buồn ngủ đè nặng lên thân thể. Thật là lãng phí biết bao khi ta chỉ nhìn nhận Mùa Vọng như khoảng thời gian phụ thừa thãi đứng cạnh một bầu không khí lễ hội ồ ạt quà cáp của Ngày Giáng Sinh. Mà Mùa Vọng phải được ta trân trọng và tận hưởng như một người Thầy đang nắm tay ta và tỏ bày về phương cách cùng ý nghĩa của hành trình đức tin đến với Bụt, Pháp, Tăng...để ta có thể mỗi giây phút của đời mình trở nên rực sáng lửa yêu thương như ngọn nến trong bốn tuần Mùa Vọng.

Cha đạo đưa hình ảnh của người mục tử chăn đàn cừu, có con cừu đi lạc, người chăn cừu nhẫn nại đi tìm đem về, con cừu đi lạc có thể vì nhiều lý do: thích tìm cỏ non chỗ khác (vì lòng ích kỷ, chỉ nghĩ riêng mình) không cùng đàn ăn cỏ chung một nơi mà lại đứng núi này trông núi nọ, hay nghe lời dụ dỗ của đám chồn chung quanh mà bỏ đàn ra đi...và cũng như thế, con người chúng ta cũng vậy thôi, ta đi lạc hướng vì tham ái, ích kỷ, đam mê, ta đi lạc hướng cũng vì môi trường thế gian quá nhiều cám dỗ, luôn khơi dậy tâm Tham Sân Si có sẵn trong mỗi con người, ta tách khỏi rào cản của các giới, tách khỏi ánh mắt và vòng tay đầy thương yêu nhân hậu của Bụt và nhất là ta xem thường giá trị được làm người trên thế gian này. Viết đến đây, tôi nhớ đến bài hát “Thầy đi tìm con” trong “Bên mé rừng đã nở rộ hoa Mai” và luôn cả bài “Tìm nhau” của Sư Ông TNH. Cho nên, chỉ có ta là người đi lạc, là người mê mờ quay lưng lại với Bụt, với Thầy Tổ mà thôi! Và Bụt, Thầy Tổ không bao giờ oán trách, luôn mở rộng vòng tay để đón ta về với tấm lòng tha thứ bao dung, người cùng tử lang thang trong sinh tử luân hồi bao kiếp.

Yêu thương là một tình cảm hướng đến nhau, để có liều lĩnh mà chấp nhận một bản ngã khác bước vào cuộc đời mình, để từ đó, cả hai giúp nhau được tự do hơn, trưởng thành hơn và hạnh phúc hơn. Và Mùa Vọng là mùa trông chờ. Ai

chờ ai đây? Ai yêu trước thì tìm trước, chờ trước! Như Ba mẹ luôn có mặt và chờ con mình. Như Bụt, Tổ, Thầy luôn đi tìm mình cho dù ta cứ lầm lũi đi lang lang, vòng quanh trong cõi tạm này.

Hãy càng trẻ em trước mắt Bụt, dù tuổi đời mình có bao nhiêu, để tự nhiên và tinh khôi đi đến với Bụt, sống cùng với Bụt từng giây phút của đời mình.

Các bạn thân mến,

- Có bao giờ ta cảm thấy đầu óc mình cần một chút trống rỗng không? Để bớt căng thẳng vì tâm trí mình càng ngày càng bị xã hội bên ngoài đè lên nhiều quá, đến nỗi ta phát điên!
- Có bao giờ ta nghĩ đầu óc ta cần chút nghèo, thiếu thốn, thiếu hiểu biết một chút? để người này đừng xa cách người kia vì ghen tỵ hay đố kỵ, mặc cảm.
- Có bao giờ đầu óc ta cần một chút khờ dại hay ngu đần một chút? để ai muốn qua mặt thì cứ qua để bớt kình địch, bớt kẻ thù.
- Có bao giờ ta cần thành thật tỏ ra một chút yếu ớt để chấp nhận: anh hơn tôi, chị hơn tôi để bớt cạnh tranh, hơn thua?
- Có bao giờ ta cần một chút ngây ngô như trẻ con vậy, để không có lòng ganh đua, hiềm khích?
- Đôi khi nghĩ lại, với các bằng cấp cả đời có được làm tôi thêm tự mãn, làm việc gì tôi cũng so đo tính toán quá kỹ lưỡng nên cuộc sống của tôi vắng bóng bạn bè. Rồi vì tôi khôn ngoan, tôi lý luận chắc mẽ, không ai bẻ được, cãi lại được nên trái tim tôi ngày càng chai cứng, vắng mặt lòng thương xót vì tôi chỉ biết kết án mà thôi. Và vì tôi quá khôn ngoan nên tôi đâm ra nghi ngờ, đề phòng tất cả những gì, những ai đến với mình nên trái tim của tôi rất cô đơn, nghèo nàn, không ai dám đến gần. Cái khôn ngoan của tôi khiến tôi xét nét từng ly từng tí cho nên chỗ nào tôi cũng thấy toàn là màu đen, màu xám...muu mẹo tính toán làm cả cuộc sống thiếu vắng hai chữ Bình An! Và vì bận rộn như thế nên tôi còn đâu thì giờ để thưởng thức cuộc sống nhiệm màu với tiếng khóc lẫn tiếng cười.

Ai ai trong chúng ta đều không toàn vẹn, đều lầm lỗi, nhưng Bụt luôn đến với ta bằng trái tim yêu thương nhân ái, khơi dậy trong ta những hạt giống lành có sẵn bị che dấu bởi những tham ái vị kỷ bên ngoài, để ta trân quý và gieo xuống vườn tâm, chăm sóc tinh tấn, trộn với đất tâm những phiền não, tị hiềm, ganh đua đố kỵ...làm phân bón cho những hạt giống lành ngày càng phát triển trở cây, cho lá cho hoa cho trái ngọt làm mát cuộc Đời.

Gia đình là một xã hội nhỏ nhưng rất quan trọng, tính ích kỷ hay nóng giận của ba mẹ thường làm gia đình đổ vỡ, cho nên từ trong mái ấm gia đình, ba mẹ nên

hướng dẫn con cái ý thức, coi chừng những gì mình nói, vì nói đi nói lại ta sẽ dễ bày tỏ tiếp bằng hành động của mình với ai đó, hành động như vậy hoài sẽ trở thành thói quen, rồi thói quen ấy sẽ biến thành cá tính của ta lúc nào không hay, và sau cùng nó được gọi là định mệnh hay theo nhà Phật có tên là Nghiệp của ta vậy!

Tóm lại, với tôi, Mùa Vọng là cơ hội để ta thực tập hạnh Trở Về và Lắng Nghe cho sâu hơn.

Khi ta dám tạm thời tách mình ra khỏi cái ồn ào, cái xô bồ mua sắm náo nhiệt của cuộc sống trước những ngày Lễ, đặc biệt là với các bạn còn đi làm, đôi khi cảm thấy bị xô, bị kéo để có thể bắt kịp nhịp sống... làm được như vậy, tôi gọi là Hạnh Trở Về. Ta để tất cả những lao xao, nhiều khê làm ta luôn mệt mỏi qua một bên, để có cơ hội trở về với riêng ta, bước vào một không gian đặc biệt yên tĩnh cho riêng mình, rồi trong cái lặng đọng đó, ta sẽ thấy mình tuy cô đơn nhưng lại không cô độc, vì sự giao hòa với Bụt đang có mặt trong thình không đó, Người đã và đang luôn bên cạnh ta, êm ái nắm tay ta từng bước tiến vào không gian nội tâm và nơi đó ta có thể lắng nghe tiếng của Bụt, của Thầy, của Tổ Tiên, Ông Bà Cha Mẹ. Khi đó là ta đang thực tập Hạnh Lắng Nghe. Lắng nghe sẽ giúp ta có cơ hội nhìn lại mình sâu sắc và rõ ràng hơn, hiểu mình hơn, biết mình hơn... Ta sẽ có nhiều thời gian hơn để sống cùng với Bụt, được chỉ dạy cách sống biết thương yêu đích thực như Người, biết quan tâm, biết chấp nhận, biết tha thứ bao dung... Và trong quá trình Trở Về và Lắng Nghe sâu đó, con tim ta sẽ tự mở rộng cửa để biết cho đi khi có thể, để biết rằng ta chỉ là một giọt nước nhỏ nhoi trong một dòng sông rộng lớn, ta là tất cả và tất cả cũng là ta.

Mến chúc các bạn tinh tấn thực tập để hưởng được một Mùa Vọng 2022 đầy ý nghĩa của sự Trở Về và Lắng Nghe, để bình an luôn có mặt./.

Hiên trúc - Mùa Vọng 2022

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8300 TÁC PHẨM